

sygn. akt IV K 121/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Jakub Wiliński

Protokolant Joanna Marczyńska

w obecności prokuratora Danuty Łojewskiej-Sumisławskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r., 24 listopada 2015 r. i 16 lutego 2016 r.

sprawy **K. M.** urodzonej (...) w S., córki B. i M. z domu M.,

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 29.04.2014 r. w S. przy al. (...) w Oddziale 13 Banku (...) S.A. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu gotówkowego w kwocie 118.600,00 złotych uzyskanego na podstawie umowy o kredyt gotówkowy Nr (...) oraz karty kredytowej nr (...) z limitem w kwocie 1.000 złotych po przedłożeniu uprzednio sfałszowanych przez siebie ,nierzetelnych dokumentów w postaci zeznań podatkowych PI-36 i PIT/B za rok 2013 wykazując w nich odmienne kwoty przychodów, kosztów ,dochodów i należnych zaliczek z pozarolniczej działalności gospodarczej, a w konsekwencji wykazując inną kwotę podatku należnego aniżeli kwoty występujące w zeznaniach podatkowych przedłożonych w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. za rok 2013 i tym samym wprowadziła w błąd pracowników banku co okoliczności mającej istotne znaczenie dla przyznania kredytu gotówkowego, czym działała na szkodę Banku (...) S.A. z siedzibą we W., ul. (...) (...)-(...) W.,

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

2. w dniu 29.04.2014 r. w S. przy al. (...) w Oddziale 13 Banku (...) S.A. usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) S.A. w postaci uzyskania limitu w rachunku nr (...) w wysokości 5.000 złotych po przedłożeniu uprzednio sfałszowanych przez siebie, nierzetelnych dokumentów w postaci zeznań podatkowych PIT - 36 i PIT /B za rok 2013 wykazując odmienne kwoty przychodów, kosztów, dochodów i należnych zaliczek z pozarolniczej działalności gospodarczej, a w konsekwencji podając inną kwotę podatku należnego aniżeli kwoty występujące w zeznaniach podatkowych przedłożonych w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. za rok 2013 i tym samym wprowadziła w błąd pracowników banku co okoliczności mającej istotne znaczenia dla przyznania limitu w rachunku nr (...) w wysokości 5.000 złotych, jednakże do przyznania limitu nie doszło wobec decyzji negatywnej banku co do jego przyznania, czym działała na szkodę Banku (...) S.A. z siedzibą we W., ul. (...),(...)-(...) W.,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

I. uznaje K. M. za winną tego, że w dniu 29 kwietnia 2014 r. w S. przy al. (...) w Oddziale 13 Banku (...) S.A. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu gotówkowego w kwocie 118.600 złotych uzyskanego na podstawie umowy o kredyt gotówkowy Nr (...) oraz karty kredytowej nr (...) z limitem w kwocie 1.000 złotych, a nadto usiłowała doprowadzić ww. bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci uzyskania limitu w rachunku nr (...) w wysokości 5.000 złotych, po przedłożeniu uprzednio podrobionych przez siebie

kopii zeznań podatkowych PIT-36 i PIT/B za rok 2013 z naniesionymi fałszywymi odciskami pieczęci III Urzędu Skarbowego w S., wykazując w tych zeznaniach odmienne kwoty przychodów, kosztów, dochodów i należnych zaliczek z pozarolniczej działalności gospodarczej, a w konsekwencji wykazując inną kwotę podatku należnego aniżeli kwoty występujące w zeznaniach podatkowych przedłożonych faktycznie w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. za rok 2013, czym wprowadzała w błąd pracowników banku co okoliczności mającej istotne znaczenie dla przyznania kredytu gotówkowego, w wyniku czego przyznano wypłacono jej kwotę przyznanego kredytu oraz wydano kartę kredytową z limitem w kwocie 1.000 zł, zaś swego zamiaru w kwestii uzyskania limitu na rachunku bankowym w kwocie 5.000 zł nie osiągnęła wobec negatywnej decyzji banku co do jego przyznania, czym działała na szkodę Banku (...) S.A., to jest czynu z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za występki ten na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonej karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) złotych,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk – przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk – wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 44 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej przepadek kopii zeznań podatkowych PIT-36 i PIT/B za rok 2013 przechowywanych w aktach sprawy na kartach 38-45,

IV. na podstawie art. 230 § 2 kpk zarządza zwrot do Banku (...) S.A., umowy o kredyt gotówkowy oraz umowy o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej – wraz z wnioskami i załącznikami – przechowywanych w aktach sprawy na kartach 23-37

V. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach karnych zasądza od oskarżonej w całości na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym i opłatę karną w kwocie 580 (pięciuset osiemdziesięciu) złotych.

sygn. akt IV K 121/15

UZASADNIENIE

Oskarżona K. M. złożyła 27 lutego 2014 r. w Trzecim Urzędzie Skarbowym w S. zeznanie podatkowe za 2013 r., tj. PIT 36 wraz z załącznikiem PIT B.

Dowody:

- PIT 36 i PIT B za 2013 r. złożony przez oskarżoną do Urzędu Skarbowego, k. 2-5,

Z powodu swojej złej sytuacji finansowej oskarżona postanowiła zaciągnąć kredyt w banku. W kwietniu 2014 r. udała się do 13. oddziału Banku (...) w S., znajdującego się przy ul. (...) celem uzyskania informacji od pracownika banku odnośnie dokumentacji, jaka będzie jej potrzebna do zawarcia umowy kredytowej.

Oskarżonej zależało na uzyskaniu pozytywnej decyzji kredytowej od Banku. Dlatego też skompletowała niezbędne dokumenty, przy czym druki PIT 36 i PIT B za 2013 r. oskarżona pobrała z Internetu. Oskarżona pobrała z Internetu również odcisk pieczęci III Urzędu Skarbowego w S. oraz odcisk pieczęci o treści „kopia”, a następnie obraz tych pieczęci naniosła na pobrane druki. Dalej wypełniła pobrane druki, podając odmienne dane od tych, widniejących na oryginalnych zeznaniach podatkowych złożonych do Urzędu Skarbowego za rok 2013. W zeznaniu PIT 36 w polu D.1.3 zamiast kwoty 224 053,11 zł podała kwotę 8 817 968,64 zł, w polu D.1.9 zamiast kwoty 254 053,11 podała kwotę 8 647 968,64 zł, a w załączniku PIT B, w polu B.1.2.12 zamiast kwoty 34 901,77 zł podała kwotę 224 053,11 zł.

Dowody:

- PIT 36 i PIT B za 2013 r. złożony przez oskarżoną do Urzędu Skarbowego, k. 2-5,

- PIT 36 i PIT B za 2013 r. przedłożony przez oskarżoną w (...), k. 7-10,
- zeznania M. N. (1), k. 61, 135,
- wyjaśnienia oskarżonej, k. 72-76, 118.

Dnia 29 kwietnia 2014 r. oskarżona celem zawarcia umowy kredytowej przedłożyła w Banku komplet dokumentów, tj. zeznanie podatkowe PIT 36 i PIT B za 2013 r., zaświadczenie z ZUS o niezaleganiu w opłacaniu składek, zaświadczenie z Urzędu Skarbowego o niezaleganiu w podatkach. W oświadczeniu o dochodach i zarobkach oskarżona zawiadomiła, że przez ostatnie 12 miesięcy jej miesięczne zarobki wynosiły 16 781 zł netto. Oskarżona wskazała na taką kwotę, aby korespondowała ona z danymi z PIT 36 i PIT B złożonymi w Banku. Po weryfikacji dokumentów przez pracownika Banku, M. N. (2), a także zatwierdzeniu umowy przez dyrektora oddziału Banku, R. G., dane wprowadzono do systemu. Wniosek kredytowy oskarżonej został zaakceptowany przez Bank, w związku z czym uzyskała ona kredyt w kwocie 118 600 zł wraz z ubezpieczeniem na okres 72 miesięcy oraz kartę kredytową z limitem 1000 zł. Równocześnie realizacją wniosku o kredyty, za namową pracownika banku oskarżona złożyła wniosek o uzyskanie limitu w kwocie 5000 zł na rachunku bankowym. Propozycja udzielenia oskarżonej takiego limitu była elementem strategii Banku, który klientom oferował sprzedaż powiązaną swych produktów finansowych. Po analizie wniosku oskarżonej, pracownicy banku nie wyrazili jednak akceptacji na przyznanie oskarżonej takiego limitu na rachunku bankowym.

Dowody:

- dokumentacja z (...), k. 23-46,
- zeznania R. G., k. 60,
- zeznania M. N. (1), k. 61, 135,
- wyjaśnienia oskarżonej, k. 72-76, 118.

Po udzieleniu kredytu oskarżonej centrala Banku powzięła wątpliwości co do autentyczności danych wskazanych przez oskarżoną we wniosku kredytowym. W związku z powyższym dnia 16 maja 2014 r. Bank zwrócił się do Urzędu Skarbowego celem weryfikacji PIT 36 i PIT B przedłożonych przez oskarżoną w Banku. Działania Urzędu Skarbowego ujawniły odmienności w zeznaniach oskarżonej przedstawionej Bankowi i Urzędowi Skarbowemu. Różnice dotyczyły zmian naniesionych przez oskarżoną przed złożeniem wniosku o kredyt w Banku.

Oskarżona spłacała zaciągnięty kredyt na bieżąco, bez zaległości.

Dowody:

- zawiadomienie z Urzędu Skarbowego o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, k. 1b,
- zawiadomienie z (...) o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, k. 21-22,
- pismo z (...) do Urzędu Skarbowego, k. 47,
- zeznania R. G., k. 60,
- zeznania M. N. (1), k. 61, 135,
- wyjaśnienia oskarżonej, k. 72-76, 118,
- pismo z (...), k. 104.

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu z pkt 1 aktu oskarżenia. Nie przyznała się natomiast do popełnienia czynu, który zarzucono jej w pkt 2 aktu oskarżenia. W toku postępowania oskarżona składała spójne, wyczerpujące wyjaśnienia. Sąd uznał w wyjaśnienia oskarżonej za wiarygodne w znacznej części. Oskarżona dokładnie opisała motyw i sposób sfalszowania przez siebie druku PIT 36 i PIT B za 2013 r. Celem działania oskarżonej było uzyskanie pozytywnej decyzji kredytowej od Banku, w związku z czym chciała ona wykazać, że jej sytuacja finansowa pozwala na zaciągnięcie kredytu o tak znaczącej wartości i daje rękojmię prawidłowego spłacania zobowiązania. Oskarżona wyjaśniła także, że kartę kredytową na 1000 zł zablokowała ona niedługo po zawarciu umowy kredytu, jako że nie korzystała z niej. Nadto, oskarżona wyjaśniła, że do zaciągnięcia kredytu zmusiły ją jej trudna sytuacja finansowa oraz niekorzystna w ocenie oskarżonej prognoza kredytowa. Oskarżona podała również, iż spłacała zaciągnięte zobowiązanie zgodnie z założeniami. W tym zakresie sąd przyznał wyjaśnieniom oskarżonej walor wiarygodności. Nie sposób jednakże przyjąć za podstawę rozstrzygnięcia wyjaśnień oskarżonej odnoszących się do zarzutu z pkt II aktu oskarżenia. Co prawda oskarżona potwierdziła, że to jej podpis znajdował się na wniosku o uzyskanie limitu w kwocie 5000 zł na rachunku bankowym, ale w opinii oskarżonej fakt, iż miała ona podpisać tenże wniosek niejako z pośpiechu, podpisując resztę dokumentów, wystarczył do uznania, iż nie wyczerpała ona znamion czynu opisanych w pkt II aktu oskarżenia. Sąd dostrzegł fakt, iż oskarżona zgłosiła się pierwotnie do Banku celem zawarcia umowy kredytowej, a nie uzyskania limitu w kwocie 5000 zł na rachunku bankowym. Oskarżona musiała jednak zdawać sobie sprawę z tego, że podpisuje odrębny od umowy kredytowej dokument, a stąd negowanie przez nią swego sprawstwa, co do drugiego z zarzucanych jej czynów było nieprzekonujące.

W toku postępowania przesłuchano również pracownicy Banku (...), R. G. oraz M. N. (1). Świadczyli na okoliczności zawarcia umowy kredytowej przez Bank z oskarżoną. Nadto, M. N. (1) szczegółowo opisała warunki próby uzyskania przez oskarżoną dodatkowego limitu zadłużenia, pomimo iż oskarżona z początku nie planowała starania się o otrzymanie tego produktu finansowego – zaproponowanie oskarżonej kolejnej usługi przez Bank wiązało się z polityką Banku tzw. sprzedażą powiązaną. Jak podała M. N. (1), ostatecznie Bank nie zaakceptował wniosku oskarżonej, dlatego też nie doszło do podpisania umowy z oskarżoną na zwiększenie limitu na rachunku bankowym. W ocenie sądu treść zeznań świadków była logiczna i spójna a nadto korespondowała pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. W związku z powyższym sąd uznał zeznania R. G. i M. N. (1) za wiarygodne.

Dowody z dokumentów nie budziły w sprawie wątpliwości, jak również nie były kwestionowane przez strony, z uwagi na co sąd uznał je za wiarygodne.

Zebrane w sprawie dowody dały sądowi podstawę do stwierdzenia, iż oskarżona wypełniła swoim zachowaniem znamiona jednego czynu przestępczego, na który składało się doprowadzenie Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu gotówkowego w kwocie 118 600 zł oraz karty kredytowej z limitem 1000 zł, jak też usiłowanie doprowadzenia Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci uzyskania limitu na rachunku bankowym w kwocie 5000 zł – a wszystko to po przedłożeniu uprzednio podrobionych przez siebie kopii zeznań podatkowych PIT 36 i PIT B za 2013 rok z naniesionymi fałszywymi odciskami pieczęci III Urzędu Skarbowego w S. i nierzetelną treścią co do uzyskanych w roku 2013 dochodów. Działanie oskarżonej wprowadziło tu w błąd pracowników Banku co do jej sytuacji finansowej, a więc czynnika istotnego dla przyznania oskarżonej kredytu gotówkowego. Do zawarcia umowy limitu na rachunku bankowych ostatecznie jednak nie doszło z powodu odmownej decyzji Banku.

Nie ulega wątpliwości, iż oskarżona działała zasadniczo w celu uzyskania kredytu. W związku z powyższym, przed złożeniem wniosku kredytowego, oskarżona udała się do Banku, żeby dowiedzieć się, jakie dokumenty będą jej potrzebne do zawarcia umowy kredytowej. Po otrzymaniu stosownych wytycznych oskarżona postanowiła przedłożyć Bankowi dokumenty PIT 36 i PIT B za 2013 r., które podrobiła wcześniej w taki sposób, aby przedstawić Bankowi swoją sytuację finansową jako korzystniejszą, a więc pozwalającą na uzyskanie kredytu. Działanie oskarżonej jednoznacznie wskazuje na jej przemyślane, racjonalne postępowanie zmierzające do podpisania umowy kredytowej z Bankiem. Bank zaakceptował wniosek oskarżonej, a tym samym oskarżona doprowadziła Bank do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem. Wraz z umową kredytową zawarto umowę o kartę kredytową na kwotę 1000 zł – oskarżona otrzymała taką propozycję podczas starania się o kredyt gotówkowy. Oskarżona przystała na tę ofertę Banku. Dzięki opisanym działaniom oskarżona uzyskała kredyt w wysokości 118 600 zł wraz z kartą kredytową o limicie 1000 zł.

W kwestii usiłowania doprowadzenia Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci uzyskania przez oskarżoną limitu na rachunku bankowym w kwocie 5000 zł sąd nie mógł tu przyjąć wyjaśnień oskarżonej, iż nie miała ona zamiaru podpisania wniosku o limit na rachunku bankowym, a uczynienie tego wynikało wyłącznie z pośpiechu. Oskarżona przyznała, że to jej podpis widniał na przedmiotowym wniosku, który był odrębnym dokumentem od dokumentacji kredytowej. Jako że oskarżona jest osobą dojrzałą, a jej postępowanie w sprawie cechowało się wysokim stopniem racjonalności oraz konsekwencji sąd ocenił, iż oskarżona z pewnością zdawała sobie sprawę z tego, pod jakim wnioskiem i w jakim celu składała ona podpis. W związku z powyższym należało uznać, że oskarżona w pełni świadomie zgodziła się na działania zmierzające do uzyskania limitu na rachunku bankowym i takie działania „celowo” zrealizowała. Postępowała tu zresztą metodycznie – przedłożyła odpowiednie dokumenty i podpisała stosowny wniosek. Oskarżona w żadnym momencie nie przerwała procesu decyzyjnego Banku, a stąd sąd ocenił, że oskarżona całokształtem swego działania bezpośrednio zmierzała także do doprowadzenia Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci uzyskania przez siebie limitu na rachunku bankowym w kwocie 5000 zł, do czego finalnie jednak nie wobec braku akceptacji wniosku ze strony Banku. Powyższe, w ocenie sądu, oznacza, że oskarżona także w tym przypadku wprowadziła Bank w błąd, przedstawiając podrobione przez siebie dokumenty, nieodzwoiercedlające rzeczywistej sytuacji finansowej oskarżonej, co uniemożliwiło Bankowi dokonania prawidłowej oceny zdolności kredytowej oskarżonej.

Oba zarzucone oskarżonej czyny składały się faktycznie na jedną sytuację i na pojedyncze działanie oskarżonej. To bowiem podczas jej wizyty w banku, gdzie czyniła zabiegi o uzyskanie kredytu, zaproponowano jej dodatkowo – jako transakcję powiązaną – dodatkowy limit na rachunku bankowym. Oskarżona zaś na podstawie tej samej podrobionej dokumentacji – złożonej tylko jeden raz – wystąpiła ostatecznie z dwoma wnioskami: wnioskiem o kredyt i wnioskiem o limit na rachunku bankowym. Działanie oskarżonej, opisane w pkt. 1 i 2 zarzutu, uznać więc należało faktycznie za jeden czyn kwalifikowany z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej oceniono jako dość znaczny, z uwagi na wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem, do którego doprowadziła.

W przedmiotowej sprawie sąd nie stwierdził istnienia okoliczności wyłączających winę oskarżonej, czy bezprawność jej czynów.

Wymierzając karę oskarżonej, sąd zważył na fakt, iż oskarżona nie była wcześniej karana sędownie (k. 81). Nadto, oskarżona złożyła w sprawie obszernie wyjaśnienia, nie utrudniała toczącego się postępowania. Co także istotne, oskarżona terminowo spłacała zaciągnięty kredyt, a otrzymaną kartę kredytową zablokowała niedługo po zawarciu umowy z Bankiem. Na niekorzyść oskarżonej przemawiało przede wszystkim wcześniejsze zaplanowanie swoich działań, podrobienie druków PIT 36 i PIT B za 2013 r., co świadczy o konsekwentnym realizowaniu przez nią swoich zamierzeń. Nadto, oskarżona dążyła do zawarcia umowy z Bankiem bacząc jedynie na perspektywę osiągnięcia korzyści majątkowej.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej elementy sądowego wymiaru kary sąd uznał, że współmierną do okoliczności popełnienia czynu będzie kara orzeczona w wyroku, czyli 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie uwzględniając, iż przestępstwo oskarżonej realizowane było w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zasadnym było równoległe orzeczenie wobec niej stosownej kary grzywny, której rozmiar dostosowano z jednej strony do społecznej szkodliwości czynów oskarżonej, a z drugiej do jej sytuacji rodzinno-majątkowej (k. 73).

Postawa oskarżonej oraz wymiar kary pozwoliły sądowi, w oparciu o art. 69 § 1 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. z uwzględnieniem art. 4 § 1 k.k., na zastosowanie wobec oskarżonej środka probacyjnego, tj. warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie sądu dwuletni okres próby wyznaczony oskarżonej jest

w przedmiotowej sprawie adekwatny i pozwoli na osiągnięcie celów kary. Stosowanie ustawy karnej obowiązującej do 30 czerwca 2015 r. było uzasadnione tym, że w nowej ustawie przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności obligatoryjnym jest nałożenie na oskarżoną co najmniej jednego obowiązku wskazanego w art. 72 § 1 kk.

Orzeczenie przepadku kopii zeznań podatkowych PIT 36 i PIT B było obligatoryjne z uwagi na treść art. 44 § 1 k.k.

Ze względu na treść art. 230 § k.k. sąd zarządził zwrot dokumentacji Banku, jako że w ocenie sądu nie są one już dłużej przydatne dla toczącego się postępowania karnego.

Oskarżoną obciążono na koniec kosztami sądowymi, wynikłymi z prowadzenia przeciw niej postępowania karnego zakończonego skazaniem, w tym wynikającą z przepisów opłatą karną.